Ч. 37 Середа 17 лютого (1 марта) 1893. Рôкъ III.

Выходить у Львовѣ що дня (крôмъ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ôй годинѣ по полудни.

Адміністрація: улиця Чарнецкого ч. 8.

Редакція: ул. Францісканьска ч. 10, двері 10.

Письма приймають ся лишь франкованѣ.

Рекламаціи неопечатанѣ вôльнѣ вôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Ґазеты Львôвскои".

Передплата у Львовѣ въ Адміністрації „Газеты Львôвскои" и въ ц. к. Староствахъ на провінція:
на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року 1 зр. 20 к.
на чверть року — 60 к.
мѣсячно . . — 20 к.
Поодиноке число 1 к.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . — 45 к.
Поодиноке число 3 к.

Рада державна.

На суботнѣшнôмъ засѣданю Палаты пословъ розпочала ся дебата надъ буджетомъ мінiстерства скарбу а именно надъ титуломъ „безпосереднѣ податки". Промавляли насампередъ: пос. Мутъ, котрый жалувавъ ся на лихій роздѣлъ податку ґрунтового и на неувзгляднюванє тыхъ сторôнъ, де фільоксера нищить виноградники. — Пос. Діпавлі выказувавъ потребу ревізіѣ катастру податку грунтового зъ огляду на упадокъ сѣльского рôльництва. Вôдтакъ перейшовъ бесѣдникъ на квестію великихъ выдаткôвъ на школы и зазначивъ, що надто велике число середныхъ школъ приманило селяньске населенє посылати дѣтей до нихъ, замѣсть вчити ихъ господарства и ремесла. Нужда мѣжь селянами не дозваляє подати вôдповѣдну помôчь своимъ дѣтямъ и они сходять на марне. Въ горахъ тирольскихъ така нужда, що многѣ родины не ѣдять мяса. Фіскалізмъ звертає ся навѣть противъ духовеньства, котре въ тыхъ околицяхъ єсть одинокимъ добродѣємъ бѣдныхъ селянъ.

Пос. Гавкъ жалувавъ ся на высокій податокъ домово-чиншовый, домагавъ ся плаченя податкôвъ черезъ почтовѣ касы щаднични и змонополізованя деякихъ важныхъ жерелъ доходу. — Пос. Кайль жалувавъ ся на пôдвысшенє податку заробкового, бо правительство гадає уложити континґентъ того податку пôсля доходу, якій прийде зъ того податку въ 1893 р. — Пос. Пацакъ домагавъ ся, щобы громады були звôльненѣ вôдъ стяганя безпосередныхъ податкôвъ. Пос. Маршетъ обговорювавъ вôдносины податковѣ въ мѣсци купелевôмъ Баденѣ. — Пос. Кайцль критикувавъ ухвалу комісіѣ податковои що до внесеня пос. Славика. Пос. Славикъ домагавъ ся, щобы кождый, котрого дохôдъ не высшій понадъ 400 зр., бувъ вôльный вôдъ плаченя безпосередныхъ податкôвъ. Комісія ухвалила перейти надъ тымъ внесенємъ до порядку дневного. Вôдтакъ домагавъ ся змѣны приписôвъ що до екзекуціѣ податковои. — Пос. Гарнгафтъ жалувавъ ся, що податокъ грунтовый за высокій въ порôвнаню зъ цѣнами збôжа.

Референтъ пос. Мавтнеръ выказавъ потребу скорои реформы податковои, вôдтакъ справедливои оцѣнки що до катастру податку ґрунтового, рôвножь сконтинґованя податку заробкового пôсля доходу въ 1891 р., а вкôнци перейшовъ поодиноко всѣ домаганя передбесѣдникôвъ.

По сѣмъ принято позицію „безпосереднѣ податки" зъ резолюціями: щобы правительство предложило проєктъ звôльненя вôдъ податкôвъ тыхъ домôвъ, котрѣ потрѣбнѣ при реґуляціи Вѣдня; щобы при вызначуваню податкôвъ для властителѣвъ полонинъ зважано, хто уживає ихъ; щобы статистично выказано цѣны продуктôвъ вôдъ 1870 р. при укладаню нового катастру грунтового; щобы предложено проєктъ закона о змѣнѣ приписôвъ екзекуційныхъ. — По короткôй дискусіи надъ титуломъ „мыто" принято и сей титулъ.

На вчерашнôмъ засѣданю дня 27 с. м., Міністеръ скарбу предложивъ проєктъ закона о продажи злишныхъ движимостей, що суть власностію державы, а положеныхъ въ крѣпости Кеніґрецъ.

Въ дальшôй дискусіи надъ буджетомъ Міністерства скарбу вела ся нарада надъ роздѣломъ: Посереднѣ податки (податокъ консумційный).

П. Кронаветтеръ называвъ систему теперѣшныхъ поборôвъ податкôвъ консумційныхъ въ замкненыхъ мѣстахъ и подѣлъ тыхъ мѣстъ пôсля клясъ податковои тарифы, несправедливымъ. Жадавъ знесеня податку консумційного вôдъ мяса, а пôдвысшеня того податку вôдъ пива и вина поза мѣстами.

П. Робичь збивавъ мову Кронаветтера, именно уступы его о сѣльскихъ вôдносинахъ.

П. Крамаржь остерѣгавъ передъ узнаванємъ картелѣвъ, обговорювавъ докладно ихъ историчный розвôй въ поодинокихъ краяхъ и жадавъ, щобы держава взяла въ свои руки управильненє картелѣвъ.

На тôмъ замкнено дискусію.

По промовахъ ґенеральныхъ бесѣдникôвъ и справоздавця, приняла Палата титулы: посереднѣ податки — податокъ консумційный. Вôдтакъ ухвалила Палата безъ змѣны предкладанѣ комісією резолюціѣ, а именно резолюцію, котрою взыває ся правительство, щобы здало Палатѣ справу о привозѣ оподаткованыхъ напоѣвъ спиритусовыхъ зъ Угорщины, вôдтакъ щобы розважило справу оподаткованя спіритусовыхъ напоѣвъ пôсля ваги и зарядило реституцію податкôвъ, заплаченыхъ при вывозѣ пива.

Дальше приняла Палата резолюцію, котрою взыває ся правительство до дѣяльности въ тôмъ напрямѣ, щобы при заключеню картелю межи австро-угорскими рафінеріями нафты, не були уложенѣ такѣ постановы, котрѣ бы станули на перешкодѣ тому, щобы консумція нафты, рафінованои и оподаткованои на Угорщинѣ, не мала сталого и певного вôдбуту въ Австріи, а поправа тыхъ вôдносинъ въ хосенъ австрійскихъ фінансôвъ була утруднена на довшій часъ.

Зъ рускихъ товариствъ.

Въ Судовôй Вишни вôдбуло ся дня 14 лютого торжественне вôдкрытє читальнѣ, до за-

---

МЕСТЬ КРОВИ ВЪ ФЛЬОРИДѢ.

(Американьска исторія Ф. Ґрібблього.)

Балакали про американьскѣ звычаѣ взагалѣ и прийшла бесѣда на месть крови.

— Месть крови? — вôдозвавъ ся капітанъ. Що вы тутъ можете знати о мести крови!

То було при четвертôй чарцѣ віскі.[1]) Ґазетникъ, що бувъ такожь мѣжь гостями, нащуривъ уха и попросивъ послугача, щобы поспѣшивъ ся и принѣсъ ще пяту чарку. Тымчасомъ Американець розпаливъ ся и говоривъ дальше:

Корсиканьска вендетта[2]), мои панове, то дитиняча забавка супротивъ мести крови въ полудневыхъ краяхъ[3]). Я бувъ въ Фльоридѣ[4]) свѣдкомъ мести крови, що тягнула ся цѣлыхъ пятнацять лѣтъ и знищила двѣ родины ажь до послѣдного мужчины, котрый лишь якимсь припадкомъ, нѣбы чудомъ уйшовъ смерти.

Ґазетникъ зробивъ лице, буцѣмъ то вôнъ вже здогадавъ ся, про що рѣчь пôшла.

— Нѣ, панонньку — казавъ капітанъ — вы не вгадали, бо то зъ самого початку не пôшло о нѣяку жѣнку, анѣ й не о грошѣ. За богато було при тôмъ житнѣвки и выстрѣливъ припадкомъ шестистрѣльный револьверъ — онъ що! Почало ся въ Ст. Джонѣ въ однôй коршмѣ. Натъ Сімонсъ пивъ тôлько житнѣвки, що ажь свѣта не видѣвъ. Вôнъ запивавъ ся такъ бувало лишь разъ въ мѣсяць; але коли вже запивъ ся, то такъ его щось ажь перло когось застрѣлити. Звычайно, бувало, скôнчило ся на тôмъ, що застрѣливъ якого мурина, а то тамъ въ Фльоридѣ рѣчь звычайна и нѣхто тому не дивує ся. Але симъ разомъ схопивъ ся вôнъ, струтивъ лôктемъ двѣ чи три склянки зъ стола и сказавъ:

— Дѣточки, забю одного маршалка[5]) въ Сполученыхъ державахъ.

Вôнъ не мавъ передъ тымъ, о скôлько було звѣстно, нѣякои суперечки зъ маршалкомъ, але такій пяниця якъ вôнъ готовъ бувъ и то зробити, скоро бы лишь маршалокъ не змѣркувавъ, на що заносить ся и не стрѣлявъ першій. Але пôдчасъ коли другѣ смѣяли ся зъ сего его не абы якого жарту, старавъ ся Джекъ Мартинъ розъяснити ему, що вôнъ задумує робити и успокоити его трохи.

— Чуєшь, Натъ Сімонсъ — каже ему — чортъ бы тебе взявъ, якій ты дурный.

Зробила ся колотнеча и Натъ Сімонсъ хотѣвъ выйти зъ коршмы, а Джекъ Мартинъ хотѣвъ задержати его всѣма силами. А Джекъ державъ при тôмъ въ руцѣ шестистрѣльный револьверъ, наразъ хтось трутивъ его, револьверъ выстрѣливъ, а куля поцѣлила Сімонса саме въ голову.

Розумѣє ся, що въ судѣ розсудили, що то було убійство лишь зъ припадку, але своякн Сімонса не вдоволили ся тымъ и въ кôлька недѣль по тôмъ застрѣливъ хтось Джека Мартина зъ поза плота. Свѣдкôвъ не було, а кулю зъ вінчестерового карабіна годѣ чей позывати. Але що якъ разъ пôдъ ту пору щезъ бувъ десь оденъ зъ братôвъ Сімонса зъ Ст. Джона, то й всѣ догадували ся легко, хто то бувъ тымъ убійникомъ.

Товаришѣ Джека Мартина таки добре то, видко, знали; они казали, що то нѣхто иншій не убивъ его, лишь таки Дік Сімонсъ, тому й постановили зловити его и на всякій случай убити. Такъ и зробили — застрѣлили его якъ пса о другôй годинѣ досвѣта въ якôмсь заулку въ Новôмъ Орлеанѣ. Такъ ишло то, якъ я вамъ вже то казавъ, цѣлыми роками. Де лишь якій Сімонсъ стрѣтивъ Мартина, такъ и заразъ убивъ его, хиба що Мартинъ убивъ скорше Сімонса. Бувало вмѣшають ся до того и ихъ товаришѣ та отъ такъ зъ прихильности стрѣ-

---

[1]) Віскі = горѣвка. — [2]) Вендетта або месть крови — звычай на Корсицѣ, що свояки мстять ся за свояка убійствами. — [3]) Полудневѣ стороны Сполученыхъ Державъ пôвнôчнои Америки. — [4]) Пôвостровъ въ полудново-всхôднôй части пôвнôчнои Америки.

[5]) Урядникъ повѣтовый.

снованя котрои дали починъ мѣсецевый парохъ о. Решетиловичь и сотрудникъ о. Прислопскій. Въ святочно прикрашеной сали касиновôй явило ся поважне число мѣщанъ и господарѣвъ зъ судово-вишненьского передмѣстя. Зъ свѣтскои интеліґенціѣ явили ся пп.: адъюнктъ судовый Зубрицкій, посадникъ мѣста Торскій, секретарь маґістрату Кисѣлевскій, урядникъ зелѣзницѣ Бѣневичь, зъ священьства оо. Левъ зъ Бортятина, Савула зъ Дмитровичь, Пасѣчиньскій зъ Макунева и деканъ Лысякъ зъ Довгостищь. Зборы вôдкрывъ красноречивою бесѣдою о. Вікторъ Решетиловичь и представивъ на предсѣдателя зборôвъ о. Лысяка. Зôбраній одобрили предложенє одноголосно. Вôдтакъ вôдчитано статуты, а пôзнѣйше вписувано членôвъ. До выдѣлу выбрано пятьохъ членôвъ и тѣ уконституовали ся: головою ставъ о. Решетиловичь, заступникомъ головы мѣщанинъ Михайло Добряньскій, секретаремъ о. Прислопскій, касіеромъ Иванъ Гукевичь, бібліотекаремъ Торскій, а заступниками выдѣловыхъ Матѣй Добряньскій и Илія Степанякъ. Членôвъ вписало ся 64, мѣжь ними около 10 женщинъ. Зъ черги були внесеня членôвъ, а вкôнци зборы закрыто. На зборѣ промавляли оо. Пасѣчиньскій, Левъ, Савула и адъюнктъ Зубрицкій. Той послѣдный зобовязавъ ся держати вôдчиты змѣсту правничого и давати читальникамъ порады правнї, о скôлько выходять поза обемъ его урядованя. До бібліотеки дарували оо. Пасѣчиньскій, Савула и адъюнктъ Зубрицкій кôлькадесять книжокъ, п. Зубрицкій обовязавъ ся вôдступати читальни безплатно „Читальню", нову часопись для народу.

Зборы закрывъ голова о. Решетиловичь многолѣтемъ Святѣйшому Отцеви зъ нагоды его ювілею и Найяснѣйшому Монархови, — а всѣ присутнї спѣвомъ тричи повторили. Вкôнци по вôдспѣваню пѣснѣ „Миръ вамъ братя" и иншихъ пѣсень народныхъ розôйшли ся читальники одушевленї домôвъ.

Переглядъ політичный.

Вѣденьска ґазета урядова оголосила санкціоновану провізорію буджетову до кôнця марта.

До Dzien. Polsk. доносять, що на опорожненый по смерти ґр. Козебродского мандатъ посольскій до Рады державнои зъ меншои посѣлости ярославскои, зголосили свои кандидатуры: судья повѣтовый Мандичевскій зъ Лежайска, яко кандидатъ рускій, и о. Пасторъ зъ Радимна, яко кандидатъ польскій.

Нинѣ мае Уніонбанкъ оголосити проспектъ галицкои позычки. Вымѣна старыхъ вальорôвъ мае тревати до 15 марта, а въ день 15 марта буде приймати ся подписка на готôвку. Субскрибованї штуки можна буде вôдбирати вôдъ 27 марта почавши партіями ажь до 15 цвѣтня с. р.

Выборъ Ферріого президентомъ французского сенату, зробивъ въ Петербурзѣ не конче миле враженє, бо его уважають тамъ рѣшучимъ приятелемъ Нѣмцѣвъ и побоюють ся, що коли вôнъ стане ся теперь однымъ изъ головныхъ чинникôвъ державныхъ у Франціи, то готово ще прийти до зближеня Франціѣ до Нѣмеччины.

Сербска партія поступова оголосила вже листу своихъ кандидатôвъ посольскихъ до скупштины. На 134 мандатôвъ хотять они позыскати для себе 124, а то 26 въ мѣстахъ, и 98 въ куріи сѣльской. Гарашанина ставлять рôвночасно въ тыхъ округахъ.

Новинки.

Львôвъ дня 28 лютого.

— Погорѣльцямъ громады Дубки, въ повѣтѣ городеньскôмъ, давъ Є. Вел. Цѣсарь 200 зр. запомоги.

— Вѣсти личнї. Маршалокъ краєвый кн. Евстахій Сангушко выѣхавъ на кôлька днѣвъ до Кракова, звôдки вертаючи вступить до Красѣчина. Заступникъ Маршалка п. Ант. Хамецъ вернувъ вчера до Львова.

— Ц. к. краєва Рада шкôльна именувала на засѣданю дня 20 с. м. учителями: Ивана Сороку въ Калиновѣ, Мих. Митковского въ Дубрôвцѣ, Ив. Треядоту въ Плѣсной, Ив. Душу въ Лугу коло Патрина, Григорія Мурина въ Словитѣ, Марію Євьораньску въ Брухнали, Генрика Малиса мол. учит. въ Щутинѣ, Андрѣя Солька уч. въ Дульчи великой, Софію Шуляжевичѣвну мол. уч. въ Лѣску, Осипа Хухлю управ. въ Лютовискахъ, Осипа Вычесаного учит. у Грушовѣ великôмъ, Фр. Билиньского у Броварахъ, Леон Шнайдра мол. учит. въ Радомысли, Валерію Штельмахневичѣвну въ Ґожицяхъ. Потвердила у званю учительскôмъ Осипа Пшибильского въ ґімназіи въ Дрогобичи.

— Конкурсы. Намѣстництво розписало конкурсъ на посады: инжініра и адъюнкта будôвництва зъ речинцемъ до 15 марта и на посады секретаря та канцеліста намѣстництва зъ речинцемъ до 25 марта. — Выдѣлъ краєвый оголосивъ конкурсъ на посаду вандрôвного учителя господарства сѣльского въ рôчною платнею 2000 зр. Подання треба вносити до 15 цвѣтня. — Рада повѣтова въ Рогатинѣ розписуе конкурсъ на посаду люстратора урядôвъ громадскихъ въ повѣтѣ рогатиньскôмъ зъ платнею 700 зр. рôчно и 200 зр. додатку на объѣздки подавати ся треба до дня 31 марта. — Рада громадска въ Калуши розписуе конкурсъ на посаду мѣского касіера въ платнею 500 зр. рôчно и двома додатками 5 лѣтными по 30 зр. Подання треба вносити до 30 цвѣтня. — Міністерство войны оголошуе, що въ маринарской академіи въ Ріецѣ есть опорожненыхъ 31 мѣсць частію цѣлкомъ вôльныхъ або за доплатою. Условія принятія до академіи друкованї можна купити въ книгарни Л. В. Зайдля и Сына у Вѣдни. Подання треба вносити до 31 липня.

— Щедрый даръ. Звѣстный приятель людскости, п. Антôнъ Билиньскій, що фондувавъ у Львовѣ заведенє свого имени для невылѣчимыхъ и для тыхъ, що вже здоровѣють, жертвувавъ знову дня 25 с. м. на руки президента мѣста Львова п. Мохнацкого 40.000 рублѣвъ въ цѣнныхъ паперахъ на дальше вывѣнованє своеи фондаціѣ.

— Нови австрійски и угорски срѣбнї короны выбивають ся такъ скоро, що при кôнци марта буде ихъ около 30 міліонôвъ штукъ въ державныхъ касахъ. Однако тї новї монеты не будуть могли войти въ обѣгъ скорше, ажь стягне ся всѣ курсуючї доси чверть ґульдены, а то зъ тои причины, що обѣ тї монеты рôвно великї и подôбнї до себе. Тымчасомъ австрійскій парляментъ не ухваливъ ще закона о стягненю чверть ґульденôвъ и мабуть не ухвалить скорше якъ за мѣсяць, длятого и новї короны не будуть могли войти скорше въ обѣгъ ажь зъ початкомъ мая с. р.

— Тѣло поета польского Ленартовича буде перевезене на Скалку до Кракова. Дръ Асникъ, польскій денникарь и поетъ, дôставъ уже дозвôлъ на се, щобы перевезти тѣло Ленартовича въ Фльоренціѣ до Кракова.

— Зъ салѣ судовои. Тыми днями вôдбула ся въ Станіславовѣ розправа противъ Федя Лека, званого фальшиво Палюхомъ, родомъ зъ Новосѣлки, о убійство. Палюхомъ мали его тому назвати, бо ще дитиною подпаливъ свого батька, причôмъ згорѣло 30 иншихъ хатъ селяньскихъ. Пôзнѣйше бувъ вôнъ безпамятнымъ піякомъ и злодѣемъ, котрый мôгъ въ бѣлый день убити чоловѣка и тому бувъ пострахомъ для цѣлои громады. Вôнъ часто кравъ, а що войтъ бувъ хоровитый, тому все заступникъ войта мусѣвъ вôдшукувати злодѣя и вкраденї рѣчи. Длятого Палюхъ мавъ на него злôсть и постановивъ пôмстити ся. Разъ вертавъ Паланюкъ въ ночи зъ Монастирискъ. Недалеко коршмы засѣвъ ся на него Палюхъ и тяжкимъ каменемъ ударивъ Паланюка такъ сильно въ голову, що зломивъ ему кôсть и той рано померъ. За то убійство засудивъ станіславôвскій трибуналъ Палюха на вôсѣмь лѣтъ тяжкои вязницѣ.—Передъ судомъ присяжныхъ въ Коломыи вôдбула ся дня 23 с. м. карна розправа противъ жидôвъ Зінґера Саламона и Хаима Берлера зъ Тулукова обжалованыхъ о то, що убили минувшого року Костя Заболотнюка зъ Келихова коло Заболотова. Зінґеръ мавъ якусь злôсть на Заболотнюка за ґрунтъ и вôдгрожувавъ ся, що дасть ему за свое. Дня 1 падолиста пôславъ Ицикъ Зінґеръ Заболотнюка зъ яловкою до Шльомы Зінґера и давъ ему картку, на котрôй было написано, що Заболотнюкъ мае вôддати яловку и вôдобрати за свое. Коли Заболитнюкъ ставивъ ся у Шльомы, почастувавъ той его кватиркою горѣвки

ляють оденъ другого. Наконець по пятнацяти рокахъ остались лишь оденъ Мартинъ и оденъ Сімонсъ.

Історія, яку вамъ заразъ розкажу, то історія молодого Амброза Мартина. Коли почала ся крована месть, бувъ вôнъ ще хлопцемъ, а коли пôдрôсъ, то й ему она чомусь була сподобала ся.

Не скажу, щобы той чоловѣкъ бувъ боягузомъ, бо его тутъ нема; але вôнъ любивъ жити собѣ спокôйно, не бувъ завзятый на то, щобы когось убити та й не дуже бажавъ того, щобы его хтось убивъ. Бувало кажуть ему люде, що коли хоче спокôйно жити, то нехай насамперѣдъ вывертить дѣру Сімонсови; але вôнъ волѣвъ ходити собѣ спокôйно и чекати, ажь Сімонсъ вывертить ему дѣру. А то була, бачите, якъ разъ вода на лотоки Осипа Сімонса. Сему знову було байдуже, кого вôнъ застрѣлить, кобы лишь такого, що не конче тому противный. Одного дня взявъ вôнъ свою вінчестрову рушницю и поплѣвъ ся на хуторъ до Амброза Мартина коло Ст. Джона.

— Чи то ты той Амброзъ Мартинъ? — пытае вôнъ.

— Той самѣсенькій.

— Колижь ты Амброзъ Мартинъ, то ты падлюка, а я прийшовъ, абы тебе застрѣлити.

По сѣй промовѣ змѣривъ ся вôнъ до Амброза Мартина, а що той не мавъ пôдъ рукою нѣякого оружя, то пôддавъ ся ему на ласку и неласку, але вôдозвавъ ся до него зъ холоднымъ спокоемъ.

— Лишь прошу тебе, не квапъ ся. Сядь собѣ, выпий чарку и лиши менѣ часу надумати ся, що робити.

Осипъ радъ бувъ зъ того, що може трохи попôграти ся зъ своею жертвою.

All rigth [1] — каже вôнъ. Нехай и такъ буде. А ты будешь отъ тутъ сидѣти, коли я буду пити. Коли будешь тихо сидѣти, то лишу тобѣ ще тôлько часу, що будешь мôгъ змовити ще Отче нашъ и Богородице Дѣво; але скоро рушишь ся, то заразъ тебе застрѣлю.

Знайшла ся заразъ и фляшка и чарка. Амброзъ наливъ и оба сидѣли напротивъ себе коло стола а передъ кождымъ стояла чарка віскі. Осипъ поставивъ передъ себе рушницю, щобы мôгъ кождои хвилѣ взяти єѣ до рукъ; карабінъ Амброза стоявъ въ кутику комнаты. Вôнъ знавъ, що заразъ тои хвилѣ, колибъ лишь рушивъ ся по карабінъ, дôстане кулю въ лобъ, тожь сидѣвъ тихо и почавъ балакати.

— Чуешь Осипе — каже вôнъ — менѣ то й зъ дива не сходить, що ты хочешь мене застрѣлити. Хибажь не лѣпше зробити вже разъ конець тôй мести крови? Я чей тобѣ нѣколи нѣякого лиха не заподѣявъ. Отъ лише що тамтого тыждня мôгъ бувъ тебе застрѣлити, коли ти ѣхавъ верхомъ улицею, а я того не зробивъ.

Чей зрозумѣете, що вôнъ мусѣвъ такъ брехати. Осипъ Сімонсъ не знавъ, що то брѣхня, але она не выкликала въ его груди анѣ дрôбки милосердности.

То тымъ бôльшій дуракъ зъ тебе — вôдповѣвъ вôнъ — теперь пора на мене.

А тамтой знову просивъ ся:

За що ты хочешь мене убити, Сімонсе? Що тобѣ зъ того прийде, коли мене убьешь?

Осипъ наливъ собѣ лѣвою рукою знову трохи віскі и выпивъ однымъ духомъ пôвъ чарки.

— Бо ты зъ роду Мартинôвъ — сказавъ вôнъ — а всѣ Мартины то послѣднї падлюки. То Мартинъ застрѣливъ мого брата. Я заклявъ ся, що выгублю весь накорѣнокъ Мартинôвъ, а ты зъ нихъ послѣдный. Я на твоѣмъ мѣсци почавъ бы заразъ молити ся Богу.

Амброзъ побачивъ, що такъ не пôде, той почавъ тои самои, але иншимъ голосомъ просивъ помилуваня.

— Та менѣ не ходить о мое житє — просивъ ся вôнъ — але менѣ, Осипе, на думцѣ дѣвчина, котру я лишу тамъ на полудни въ Георгіи — солоденька чорноока дѣвчина, котра мене любить, а зъ котрою я хочу женити ся. Подумайже собѣ, Осипе. Она бѣдна и сама одна на свѣтѣ, не мае нѣкого, лишь мене одного. Коли мене забьешь, то ѣй пукне серце та й она черезъ тебе згине. Чоловѣче, чи вже нема сер-

[1] Читае ся: Оль райтъ; значить: Гаразд.

и давъ єму картку, на котрои написавъ, що вонъ вже єго добре выбивъ. Коли Заболотнюкъ выйшовъ до сѣней пôшли за нимъ Шльома Зінгеръ и Хаимъ Берлеръ и тамъ єго страшно побили. Заболотнюкъ упавъ, вôдтакъ пôднѣсъ ся и выйшовши на улицю упавъ въ снѣгъ, де єго люде знайшли майже неживого. Въ годину потôмъ Заболотнюкъ померъ. Обжалованѝ, хочь спихали вину оденъ на другого, признали ся, що били Заболотнюка, але присяжнѝ признали ихъ 5 голосами таки невинными и виновниковъ не засуджено. Прокураторія зголосила для того зажаленє неважности.

— **Слѣпый докторъ.** Въ Берлинѣ именовано тому кôлька днѣвъ Макса Маєра, 28-лѣтного молодця, слѣпого въ роду докторомъ фільософіѣ. Єго выховувавъ за молоду якійсь спеціялістъ, вôдтакъ вступивъ вôнъ до ґімназіѣ и учивъ ся такъ добре, що пôдчасъ испыту зрѣлости увôльнили єго вôдъ письменного испыту зрѣлости. Въ університетѣ студіювавъ вôнъ фізику, математику и фільософію, а розправу докторску написавъ „о зрôвнаняхъ диференціяльныхъ".

— **Пятьдесять днѣвъ пôдъ снѣгомъ.** Въ богородскôмъ повѣтѣ въ Россіи при кôнци сѣчня с. р. мала трафити ся така пригода. Селянинъ зъ села Рузиной пôшовъ по дрова до шопы за селомъ, напôвъ розваленои и засыпанои снѣгомъ. Ледви почавъ накладати дрова на санки, ажъ ту почувъ слабый голосъ людскій благаючій ратунку. Селянинъ оглянувъ ся сюды-туды, годѣ змѣркувати, зъ вôдки голосъ иде. Вернувъ до села и давъ знати людамъ. Тогды люде пôшли на то мѣсце, слухають, а то зъ-пôдъ снѣгу хтось говорить. Стали копати, выкопали яму на три аршины, и ажъ тогды побачили ледви живу 16-лѣтну дѣвчину, дуже змарнѣлу и въ одежи надôгнилôй. То була дѣвчина зъ того самого села. Въ першихъ дняхъ грудня посварила ся она зъ родичами, вийшла зъ дому и заночувала въ тôй шопѣ. Загребала ся въ солому, заснула, снѣгъ присыпавъ єѣ, а она збудила ся ажъ на кôлька днѣвъ передъ єѣ вôднайденємъ. Лѣкарѣ думали спершу, що то бувъ сонъ летарґічный, але розслѣды лѣкарскѝ выказали, що то бувъ лише довготреваючій сонъ, котрого лѣкарѣ не можуть собѣ вытолкувати. Дѣвчина приходить до здоровля.

✝ Посмертнѝ вѣсти.

— Въ Москвѣ померъ дня 5 (17) с. м. Юліянъ Коснѣрскій, звѣстный у насъ директоръ „Общ. рольн. кред. Заведенія" въ тыхъ часôвъ, коли та институція клонила ся вже до упадку. Коснѣрскій призначеный бувъ єѣ ратувати, але не вдѣявъ вже нѣчого и вернувъ назадъ до Россіи, зъ вôдки бувъ прийшовъ. Покôйникъ бувъ родомъ зъ Галичины.

Господарство, промыслъ и торговля

Робота въ городѣ въ лютôмъ.

III.

Въ садѣ треба передовсѣмъ покончити сего мѣсяця обтинанє садовины и корчѣвъ. Буває дуже часто, що садовина має дуже богато цвѣту и навѣть богато родить, але пускає лишь слабѝ пагоны. Такѝ дерева гинуть до кôлькохъ лѣтъ, бо тратять силу. Треба отже старати ся о то, щобы они пускали сильне нове галузє. То можна осягнути въ тôй способъ, що обтинаємо имъ всѣ або хочь бы лише бôльшу часть галузокъ зъ цвѣтами, черезъ що вôдтакъ другѝ очка пускають. Такъ обтяте дерево не выглядає въ першихъ дняхъ красно, але коли лѣтомъ оно розросте ся а пообтинаємо ще непотрѣбне галузє, вôдъ котрого дерево стає за густе, то шкода, яка выходить въ наслѣдокъ обтиная, незадовго направить ся. Черезъ кôлька лѣтъ можна опôсля пôдтинати дерево лишь на овочь. Єсть такожь дуже добре пôдоляти таку деревину кôлька разôвъ гноѣвкою.

Але бувають и такѝ дерева, що рôкъ за рокомъ гонять дуже красне и сильне галузє, але анѣ слѣду на нихъ пупѣнкôвъ цвѣтовыхъ и овочевыхъ. У такихъ деревъ буває противно якъ у тамтыхъ, и тому треба зъ ними противно поступати, якъ зъ тамтыми, щобы дôйти до цѣли. Єсть то старый досвѣдъ зъ практики, що скоро дерево лихо вôджвиляє ся, то гонить бôльше въ цвѣтъ; противно же, коли оно сильно вôджвиляє ся, то гонить въ листє. Отже той досвѣдъ учить насъ, що и якъ треба робити. Треба, щобы дерева лишь слабо вôджвиляли ся. Въ комнатѣ легко то зробити н. пр. зъ цвѣтами, бо досыть ихъ пересадити, але не такъ легко зъ деревиною въ огородѣ. Але й тутъ дасть ся то зробити. Дерево бере свою поживу зъ землѣ корѣнємъ; коли отже вôдберемо єму часть корѣня, то осягнемо то, чого намъ потреба. Въ тôй цѣли прорѣзує ся острымъ рыскалемъ на метеръ далеко доокола дерева землю на стопу за глубоко и тымъ способомъ вôдтинає ся часть корѣня. Єсть то майже то само, якъ колибъ мы дерево выкопали й пересадили єго на инше мѣсце, що впрочôмъ можна такожь зробити. Въ обохъ сихъ выпадкахъ дерево перестає на якійсь часъ рости, живить ся лихо, а въ наслѣдокъ того выганяє пупѣнки цвѣтовѝ.

Не треба однакожъ думати, що кожду деревину можна тымъ способомъ змусити до того, щобы она цвила. Бувають такѝ роды деревины, н. пр. декотрѝ яблонѣ, що потребують 10 до 12 лѣтъ, щобы ажъ цвили. При молодшихъ деревинахъ треба для того переконати ся, чи то они не зъ тыхъ, що пôзно родять.

Въ малыхъ огородахъ буває й то неразъ причиною, що дерева не хотять родити, що они стоять дуже густо и въ купѣ зъ другими. Коли такѝ дерева пересадити на вôльне мѣсце, то они зачинають неразъ вже въ першôмъ роцѣ по пересадженю цвисти и родять опôсля рôкъ за рокомъ дуже обильно.

Наконець єсть ще оденъ способъ, щобы спонукати дерева, що не хотять родити або лишь мало родять, абы они родили. На сильнѝ галузки зъ послѣдного року прищѣплюєсь черезъ копуляцію овочевѝ галузки зъ другихъ деревъ. Можна такожь цвѣтовѝ галузки одного и того самого дерева перетяти якъ до копуляціѣ, а вôдтакъ ихъ назадъ приложити до себе и звязати; галузки тыхъ гонять вôдтакъ цвѣтъ. Всяке щѣпленє однакожъ робить ся пôзнѣйше.

Въ корчикахъ веприн (аґрестъ) и порѣчки вôдрѣзує ся старѝ пагоны, щобы молодѝ пагоны розвивали ся сильнѣйше та щобы свѣтло и воздухъ мали приступъ до корчика. Пагоны, що вырастають на пни надъ землею або пôдъ нею, треба обтинати ажъ при самôмъ сподѣ, зъ вôдки они вырастають. Волоскѝ орѣхи не обтинає ся. Коли на дворѣ тепло, то можна копати ямки до пересаджуваня, обчищує ся дерево зô всѣлякихъ хробôвъ и т. д.

— **Станъ воздуха** за минувшѝ добы числячи вôдъ 12 год. въ полудне дня 27 до 12 год. въ полудне дня 28 с. м.: середна теплота була + 5·4° Ц., найвысша + 10·0° Ц. (вчера по полудни), найнизша + 2·0° Ц. нинѣ въ ночи. Барометръ иде въ гору (764). Вѣтеръ буде полудневый, слабый, теплота пôднесе до — 3° Ц., небо буде легко захмарене; опаду не буде, погода.

— **Цѣна збôжа у Львовѣ** дня 27 с. м.; пшениця 7·75 до 8.—; жито 6·— до 6·25, ячмѣнь 5·— до 6·—; овесъ 5·50 до 5·75, рѣпакъ 11·— до 11·50; горохъ 6·75 до 9·50; вика 5·— до 5·25; насѣнє льняне 10·75 до 11·25; бôбъ —·— до —·—, бобикъ 4·50 до 5·50; гречка 6.80 до 7·50; конюшина червона 68·— до 73·—; бѣла 60·— до 80·—; шведска 65·— до 78·—; кминокъ 18·— до 20·—; анижъ 37·— до 38·—; кукурудза стара 5·— до 5·60; нова —·— до —·—; хмѣль —·— до —·—; спірітусъ готовый 12·25 до —·—.

ТЕЛЕГРАМЫ.

Вѣдень 28 лютого. Кн. Фердинандъ болгарскій вôдъѣзджає нинѣ вечеромъ до Софіѣ. — Зъ Угорщины наспѣла вѣсть о повеняхъ въ декотрыхъ сторонахъ.

Парижъ 28 лютого. Жіль Форрі обнявъ вчера президентуру въ сенатѣ. Въ своѣй вступнôй бесѣдѣ вказавъ вôнъ на великѝ заслуги сенату, котрый межи иншими не допустивъ Буланжера до диктатуры. Сенатъ не єсть слугою реакціѣ и не боить ся енерґічнои ініціятивы. Бесѣду єго принято грôмкими оплесками.

ця въ тобѣ. Хибажь ты нѣколи не зазнавъ, що то любовь?

Нѣчо не помагало. Той чоловѣкъ лишь на то й живъ, щобы мстити ся на убійникахъ за смерть свого брата. Не давъ ся упросити, бо уважавъ то собѣ за обовязокъ. Мимо ходомъ сказавши выпивъ бувъ вже й віскі, а житнѣвка то напитокъ, вôдъ котрого збирає ся чоловѣкови на сварку.

— Менѣ видить ся — каже Осипъ на то — що ты такій самый проклятый брехунъ якъ и боягузъ. Маєшь ще лишь двѣ мінуты часу, абы прилагодити ся на смерть.

— Лишь двѣ мінуты?

— Двѣ мінуты, коли будешь тихо сидѣти; менше якъ двѣ мінуты, скоро схочешь рушити ся.

Але сихъ двѣ мінуты було бôльше часу якъ потреба. Амброза Мартина вінчестрова рушниця стояла въ кутику комнаты, але револьверъ єго бувъ у него за холявою. Черезъ цѣлый часъ сунулись єго пальцѣ поволи по нозѣ въ долину, сунулись, сунулись, а вôдтакъ лѣзли поволи въ гору, лѣзли, лѣзли, лѣзли. А теперь вже й вôнъ бувъ узброєный, а Осипъ Сімонсъ не знавъ о тôмъ нѣчого.

— То ты хочешь мене направду забити, Осипе? — пытає вôнъ знову.

— Хочу. Маєшь ще якъ разъ одну мінуты до смерти.

— Нехайже Господь Богъ змилує ся надъ тобою!

Такъ вôдозвавъ ся Амброзъ; зъ пôдъ стола показавъ ся єго револьверъ и закимъ ще Осипъ Сімонсъ бувъ въ силѣ вхопити за свою рушницю, застрягла вже єму куля въ єго головѣ.

* * *

— И на тôмъ закôнчила ся месть крови? спытавъ ґазетникъ.

— А вжежь, — вôдповѣвъ Американець. Тутъ закôнчила ся найзавзятѣйша месть крови, яка коли небудь була въ Фльоридѣ. Розпочала ся припадковымъ выстрѣломъ, а закôнчила ся выстрѣломъ у власнôй оборонѣ.

— А щожь стало ся зъ дѣвчиною въ Ґеорґіи? Чи була тамъ направду така дѣвчина, чи вôнъ лишь такъ брехавъ?

Нѣ, панонькy — вôдповѣвъ капітанъ. Не буду перечити, що Амброзъ Мартинъ любивъ иногдѣ й брехнѣ розповѣдати, але симъ разомъ сказавъ правду. Въ Ґеорґіи була направду дѣвчина, а коли хочете, то вамъ и скажу, якъ называла ся — Кора Фляйдъ, и скоро лишь процесъ Амброза Мартина о убійство скôнчивъ ся та єго увôльнили, пôшовъ вôнъ простѣсенько до Атлянты и тамъ зъ нею оженивъ ся.

Розкладъ поѣздôвъ зелѣзничихъ

(важный вôдъ 1 мая с. р.)

Вôдходять:	Куреръ		Особовый			Мѣшаный
До Кракова	3·07	10·41	5·26	11·01	7·56	—
„ Пôдволочискъ зъ Пôдз.	3·10	—	10.02	10·52	—	—
(зъ голов. двор.) . .	2·58	—	9·41	10·26	—	—
„ Черновецъ	6·36	—	9·56	3·22	10·56	—
„ Стрыя	—	—	6·16	10·21	7·41	—
„ Белзця	—	—	9·51	—	—	—
„ Сокаля	—	—	—	—	—	7·36
„ Зымнои Воды	—	—	4·36	—	—	—

За редакцію вôдповѣдає Адамъ Креховецкій.

Зъ друкарнѣ В. Лозиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.